

**РОБОТИ ЛЕНІНА
ПОЛЬСЬКОЮ МОВОЮ**

ВАРШАВА. Варшавське видавництво «Ксьонжа і ведза» до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна випускає нові книги про вождя міжнародного пролетаріату.

На книжкових полицях країни з'являються книги польських авторів «Спогади поляків про Леніна», «Ленінізм і культура» та інші. Читачі Народної Польщі одержать також спогади визначних письменників нашої епохи в збірнику «Живий Ленін», «Коротку біографію Леніна».

Готується до виходу з друку 41-й том зібрання творів В. І. Леніна. В серії «Бібліотечка активіста Спілки Соціалістичної Молоді» відновлюється випуск таких ленінських робіт, як «Дитяча хвороба «лівизни» в комунізмі», «Про державу».

МОЛОДІ КОМСОМОЛІ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Контрольовано редакцією

Тільки зійшов сніг, закружляли над чорними квадратами полів літаки. Прилетіли вони в колгосп імені Чапаєва Кіровоградського району підживлювати озимі. Екіпаж Михайла Верещака протягом шести днів виїс добрива на площі три тисячі гектарів.
На знімку (зліва направо): Михайло Верещака — командир екіпажу, Микола Ігнатенко — пілот та агроном Кіровоградського виробничого управління Анатолій Хоменко розглядають план обробітку земель.
Фото В. КОВПАКА.

Ти назавжди вільна, рідна земле!

З ТИХ ПІР, як воїни двох українських фронтів пройшли через усі Кіровоградські степи і визволили наш край від німецько-фашистських загарбників, минуло чверть століття. В березні 1944 року війська під командуванням маршала Радянського Союзу І. С. Конева та генерала Армії Р. Я. Малиновського вигнали гітлерівців з території області.

СЬОГОДНІ МИ ДРУЖЕМО МАТЕРІАЛИ ПРО ВОІНІВ-ВИЗВОЛИТЕЛІВ, ЯКІ БРАЛИ УЧАСТЬ В ОСТАННІХ БОЯХ ЗА КІРОВОГРАДЩИНУ, ПОВІДОМЛЯЄМО ПРО ТОРЖЕСТВА, ВЛАШТОВАНІ В МІСТАХ І СЕЛАХ ОБЛАСТІ З НАГОДИ 25-РІЧЧЯ ЇХ ВИЗВОЛЕННЯ ВІД ОКУПАНТІВ.

[Див. 2—3 стор.]

ЗАНЯТТЯ ЗАОЧНОГО СЕМІНАРУ НА ТЕМУ: «ДОПОВІДЬ, ЯКОЮ ВОНА МАЄ БУТИ» ВЕДЕ ПЕРШИЙ СЕКРЕТАР ОЛЕКСАНДРІВСЬКОГО РК ЛКСМУ ЛЕОНІД ТИХОСТУП.

ГОЛОВНИЙ ГЕРОЙ— ТИ

Є таке слово «шаблон». Саме від нього я й хочу застерегти комсомольських працівників. Адже часто буває так, що по шаблону організують засідання (щоб з графіном і при скатерті), виступають на зборах (зробили скільки-то, а буде ще більше), а бувають доповіді на зразок «наші завдання...»

Отже — доповідь. Якою вона повинна бути? Знаю з досвіду, що доповідь ніколи не буває цікавою і змістовною, якщо її готував секретар сам.

Іноді говорять: «Сьогодні збори пройшли цікаво. Атмосфера була особливою». Пояснюють просто: вишло саме по собі. Я заперечую. Ніхто, мабуть, і не помітив, що ту атмосферу створила доповідь. Бо коли в ній головний герой комсомольця, його діла, то вона захоплює, викликає на розмову.

Я був присутнім на комсомольських зборах в колгоспі «Дружба». Секретар комсомольської організації Василь Сузак побудував виступ на місцевому матеріалі, розділивши його на кілька підрозділів. Наприклад: «Філософія і психологія часу», «Оглянься навколо себе», «Ми пропонуємо». Цікавими фактами була пересипана вся доповідь. Тут і про передових доярок та механізаторів колгоспу. І за раціоналізаторів сказано.

Таких правил дотримуються і в Олександрійській райлікарні, де секретарем комсомольської організації Галіна Любашевська.

А ще я за таку доповідь, щоб носила вона не інформаційний характер, а мала певну гостроту, викликала молодь на відверту розмову.

Одного разу мені довелося почути таке:

— От ви в своїй доповіді говорили про задовільну роботу лекторської групи, а я критикуватиму, — сказала Іванна Ткаченко на пленумі райкому комсомолу, присвяченому дальшому підвищенню ідейно-політичного та загально-освітнього рівня працюючої молоді.

— Що ж, я за! Треба. Для того й зібрався сьогодні, щоб поговорити начистоту.

Як же готувати доповідь? Візьмемо, наприклад, найбільш традиційний випадок: звітно-виборні збори. Де б вони не проходили, в місті чи селі, в школі чи на заводі, треба говорити про зроблене, давати оцінку роботі в минулому році, говорити про нинішні плани. Це все повинно знайти своє місце в доповіді. На мою думку, доповідь повинні готувати всі: починаючи з рядового комсомольця і закінчуючи секретарем комітету комсомолу.

А якщо розглядається персональна справа? Наприклад, на порядку денному стоїть питання про поведінку юнака чи дівчини. Тут, звичайно, доповідь не потрібна. Але ще часто доводиться зустрічати довгі промови перед тим, як перейти до головної думки. Це і є той шаблон, про який я вже говорив. При такій доповіді і сплять, і позіхають, шепочуть і сміються.

В нашому районі у всіх організаціях проходили Всесоюзні комсомольські збори. Особливо запали в пам'ять ті куцові збори, що відбулися в селі Михайлівці. До приміщення сільського клубу прийшли комсомольці колгоспу, школи, відділення «Сільгосптехніки», цибулівського лісотарного комбінату та суконного заводу. Гарячі оплески були відповіддю на цікаву доповідь. А після, для закріплення її, демонструвався художній фільм «Добровольці». Коли фільм обговорили, виступаючих було багато: перші комсомольці району, старі більшовики-комуністи. Тут, як видно, хороший тон задала вчорашня і повна доповідь.

Справді, доповідь — камертон, по якому настраюється аудиторія молодих людей.

ПІВСТОЛІТТЯ тому у Єлисаветграді відбулись перші організаційні збори Комуністичної Спілки Молоді.
І ось 18 березня 1969 року. Сотні юнаків і дівчат міста зібрались у приміщенні обласної філармонії, щоб відзначити свято. На трибуні перший секретар міськкому комсомолу Анатолій Ніцой:
— Славною сторінкою історії Кіровограда є

КОМСОМОЛІ КІРОВОГРАДА— П'ЯТДЕСЯТ

створення комсомольської організації міста. Молодь гідно продовжує традиції своїх батьків і старших товаришів...

Як на стрічці кіноплівки, воскресати перед присутніми незабутні образи перших комсомольців — Жульми, Ніколаєвського, Островського.

Перший секретар міськкому партії І. П. Вальєвський від імені партійної організації міста щиро вітає молодих з їх великим святом і дарує портрет Володимира Ілліча.

Молоді виробничники у своїх виступах запевнили Комуністичну партію, Радянський уряд та Ленінський комсомол, що будуть завжди йти в перших рядах бійців, сумлінним ставленням одвітять на велике довіря і надію, які покладає на них народ.

До 100-річчя від дня народження В. І. Леніна та 50-річчя ЛКСМ України червонозорівці за рахунок зекономленого робочого часу виготують сто сівалок, агрегатники — більше трьох тисяч насосів — ось про що говорили в цей вечір юнаки і дівчата, на чій грудях горіли комсомольські значки.

І про те, що немає нічого вищого і благороднішого, ніж

— жити по-ленінськи,
— вчитись по-ленінськи,
— працювати по-ленінськи,

— служити своєму народові і партії по-ленінськи!

Учасники урочистого вечора прийняли вітальні листи ЦК КПРС і ЦК КП України.

У ЦК ЛКСМУ ЗВІТИ ШКІЛЬНОЇ КОМСОМОЛІ

У відповідності до Статуту ВЛКСМ та в зв'язку із закінченням строків повноважень Центрального Комітету ЛКСМУ прийняв постанову провести в першій комсомольській організації загальноосвітніх шкіл республіки протягом березня—квітня 1969 року звітно-виборні збори.

Нинішні звіти і вибори повинні стати оглядом комсомольських організацій шкіл по підготовці до гідної зустрічі 100-річчя від дня народження В. І. Леніна та 50-річчя ЛКСМ України, рапортом Комуністичній партії та Радянському

уряду про успіхи комсомольців-школярів у навчанні і праці.

Необхідно глибоко і всебічно проаналізувати діяльність шкільних комітетів ЛКСМУ, їх роль у боротьбі за глибокі і міцні знання учнів, вихованні ідейно переконаних громадян нашої Батьківщини. Особливу увагу слід приділити розгортанню на місцях експедиції школярів «В країну знань», присвяченої 100-річчю від дня народження В. І. Леніна.

До участі в проведенні зборів і виборів слід широ-

ко залучати членів обкомів, міськкомів, райкомів ЛКСМУ, представників комсомольських організацій промислових підприємств, будов, транспорту, колгоспів, радгоспів.

ЦК ЛКСМУ звертає увагу обкомів, міськкомів, райкомів ЛКСМУ на необхідність дальшого організаційно-політичного зміцнення шкільних комсомольських організацій. До керівництва ними мають прийти енергійні, здібні організатори, які люблять і вміють працювати з учнівською молоддю.

„Підемо російською дорогою“

Завтра — 50 років з дня проголошення Угорської Радянської Республіки

Велика Жовтнева соціалістична революція відкрила епоху переходу від капіталізму до соціалізму і викликала могутнє піднесення революційного та національно-визвольного руху в усьому світі. Під впливом ідей Жовтня піднялись на революційну боротьбу за своє національне і соціальне визволення й народи Угорщини. 25 листопада 1917 року в Будапешті відбувся мітинг, учасники якого прийняли резолюцію такого змісту: «Робітники Будапешта і передмість, а з ними весь народ столиці шлють свій братерський привіт російським революціонерам, які з відважним серцем, сильним розумом і твердою рукою виведуть людство з нещасть війни. Ми всі, хто зібрався тут, свідомі рішучості підтримати російських революціонерів в їх героїчній боротьбі за досягнення миру. Угорський пролетаріат повинен вчитися у росіян! Хай живуть робітничі і солдатські Ради!»
У грудні 1917 року по країні прокотилася по-

ва хвиля демонстрацій і страйків під лозунгом: «Геть війну!», «Хай угорські робітники вчаться у росіян!», «Підемо російською дорогою!» Початок 1918 року ознаменувався загальними політичними страйками в зв'язку з брестськими переговорами. На вулицях Будапешта та інших міст безперервно проходили демонстрації робітників, які несли транспаранти «Хай живе російська революція!», «Геть війну!», «Хай живе Ленін!» Демонстрації нерідко закінчувались кривавими сутичками з поліцією. Наприкінці жовтня 1918 року powstaли робітники Будапешта оволоділи збройним заводом. В столиці були створені Ради робітничі і солдатські депутатів. В Угорщині перемогла буржуазно-демократична революція.

В країні створилася становище, яке нагадувало двовладдя, що виникло в Росії після

(Закінчення на 4 стор.)

ЖДИ ВІЛЬНА, ЗЕМЛЕ!

Довго любили гітлерівці, шукаючи винуватців пожежі. Та марно. Григорій все думав, як би зв'язатися з партизанами. Зі зброєю в руках мстити ворогові.

Григорій дав завдання: піти в рідне село, організувати там партизанську групу і привести її в бій.

Григорій дав завдання: піти в рідне село, організувати там партизанську групу і привести її в бій. Крім того, він має скрізь розповідати, що в Котівці побито приїхало якийсь німецький відділення.

Після цього Григорій вийшов з села, але він ніде не міг знайти нікого, хто би хотів вийти з села. Він був самотній і розчарований.

Він пішов до сільської школи, де працював вчитель. Там він зустрів багатьох своїх земляків, але ніхто з них не хотів вийти з села.

Григорій був самотнім і розчарованим. Він хотів вийти з села, але ніхто з його земляків не хотів вийти з села.

Він пішов до сільської школи, де працював вчитель. Там він зустрів багатьох своїх земляків, але ніхто з них не хотів вийти з села.

Григорій був самотнім і розчарованим. Він хотів вийти з села, але ніхто з його земляків не хотів вийти з села.

Він пішов до сільської школи, де працював вчитель. Там він зустрів багатьох своїх земляків, але ніхто з них не хотів вийти з села.

Григорій був самотнім і розчарованим. Він хотів вийти з села, але ніхто з його земляків не хотів вийти з села.

Він пішов до сільської школи, де працював вчитель. Там він зустрів багатьох своїх земляків, але ніхто з них не хотів вийти з села.

Григорій був самотнім і розчарованим. Він хотів вийти з села, але ніхто з його земляків не хотів вийти з села.

Він пішов до сільської школи, де працював вчитель. Там він зустрів багатьох своїх земляків, але ніхто з них не хотів вийти з села.

Григорій був самотнім і розчарованим. Він хотів вийти з села, але ніхто з його земляків не хотів вийти з села.

Він пішов до сільської школи, де працював вчитель. Там він зустрів багатьох своїх земляків, але ніхто з них не хотів вийти з села.

Григорій був самотнім і розчарованим. Він хотів вийти з села, але ніхто з його земляків не хотів вийти з села.

Визначений Ковальов, коли заграв лінію зв'язку, зустрівся з групою німців. Сутічка. Вогнем свого автомата Ковальов знищив п'ять гітлерівців, решта кинулись тікати.

А комсомолец Осипов гранатами закидав будинок, де знаходилась ворожий кулемет.

Солдат Паніч, доставляючи терміново дозвіння, був поранений і все ж виконав завдання. А коли його товариші пішли в атаку, разом з ними підвівся й він, б'ючи чотири ворожих солдатів. Він був нагороджений орденом Слави III ступеня.

Кулеметник Шустов в бою під селом Маркове знищив 15 гітлерівців.

Противник кидав у білі всі резерви — танки, піхоту. 16 березня ворог зробив у контратаку проти військ 7 гвардійської армії.

Увечері Новоукраїна була зайнята радянськими військами.

Місто звільняли війська II Українського фронту.

Т. АРТЕМЕНКО, учасник визволення Кіровоградщини.

Григорій був самотнім і розчарованим. Він хотів вийти з села, але ніхто з його земляків не хотів вийти з села.

Він пішов до сільської школи, де працював вчитель. Там він зустрів багатьох своїх земляків, але ніхто з них не хотів вийти з села.

Григорій був самотнім і розчарованим. Він хотів вийти з села, але ніхто з його земляків не хотів вийти з села.

Він пішов до сільської школи, де працював вчитель. Там він зустрів багатьох своїх земляків, але ніхто з них не хотів вийти з села.

Григорій був самотнім і розчарованим. Він хотів вийти з села, але ніхто з його земляків не хотів вийти з села.

Він пішов до сільської школи, де працював вчитель. Там він зустрів багатьох своїх земляків, але ніхто з них не хотів вийти з села.

Григорій був самотнім і розчарованим. Він хотів вийти з села, але ніхто з його земляків не хотів вийти з села.

Офіцер був поранений в обидві ноги. Він упав. Він лежав на білому снігу і бачив свою черну смерть. Вона ходила десь зовсім поряд. Він не міг встати, він міг тільки поводити.

І раптом він побачив танк. «Тигр» повз прямо на нього. Офіцеру навіть здавалося, що танкіст, висунувшись із люка, дивиться йому в очі. «Гранату! Гранату!» — напружено билось у свідомості.

Танк оглушаво прогрімів біля самої голови... І повернув убік.

А потім офіцер побачив, що фашисти зігнали в одну із хат білців і командирів, яких вдалося захопити в полон.

Пораненому стало гірше. В затуманеній свідомості безладно співали далекі і близькі спогади.

А, це він на станції Прохорівці літом сорок третього року. Так, йому добре запам'яталося бойове хрещення на Курській дузі.

... І знову холодні води Ветлуги приримо обволікають його тіло. А потім знову — жар.

А, це він на станції Прохорівці літом сорок третього року. Так, йому добре запам'яталося бойове хрещення на Курській дузі.

Дивізія наступала. Ворожа оборона під Кіровоградом була прорвана.

За добу частини дивізії пройшли більше двадцяти кілометрів.

Звільнили всім населених пунктів. Вночі ввірвалися у Володимирівку, де німці, відступаючи, зосередили великі сили.

В цю саму Володимирівку, де на очах Віктора гинуть товариші, а він лежить на снігу з перебитими ногами і не може нічим допомогти їм...

ПРО ЦЕН БІЙ армійська газета «Боевое знамя» писала 22 січня 1944 року: «В селі німцями була залишена танкова засада із 20 танків, майже половина — «Тигри».

Вони видали себе, коли їх першим десяток вийшло колоною на узгір'я, а потім різко повернувшись і почав відрізати шлях відходу гвардійців.

До села підходили і підходили німецькі підкріплення, танки. 12 годин здавалися цілою вчистю, продовжувався жорстокий і впертий бій.

Боеприпаси підійшли до кінця. Гвардійці бігли до останнього патрона. У дворах, городках, на вулицях йшли рукопашні бої...

Але сили були нерівні, перед нами постанала страшна картина звірачої розправ...

лпиртлу побачивши свою смерть, як правило вдвічі шкільніше вміє бачити життя.

Одна із фотоставок В. Бородіна озаглавлена «Красної Етне» він побачив двох людей, що зхвилювало про щось, бесідували.

Довго любився їм, а потім непомітно «розстріляв» фотоапаратом. Цей знімок «У суверенці народжується істина» був надрукований в «Труді» і одержав премію.

Першою премією в «Правді» відзначено фото «Тихий Третяков з правнучками».

А ось — триста знімків з Всесвітнього жіночого конгресу в Москві. Триста жіночих портретів, дуже-дуже різних. Але у всіх обличчях — гарячий протест проти війни, несправедливості...

Таміну Саяма Адль, вроду замученого і страченого керівника компартії Ірану, неможливо було слухати без хвилювання.

Увесь зад був зворушений її горем. Цей момент Бородін відобразив у серії знімків під загальним заголовком «Праж загинблих стухає в серце».

Серія була представлена на міжнародній виставці в Гаазі, автор одержав Похвальну грамоту.

А ДЖЕ Н НАСПРАВДІ, прах і попел загинблих стухає в серце живих. Віктор Іванович знає це по собі.

Чим далі роки відводили його від Володимирівки, тим ближче підступала вона до його серця.

Позаминулого року група гортківчан збралась в автохід по місцях боїв.

Серед учасників був і фотокореспондент Бородін. Коли приїхали до Кіровограда, він колюся — спомин. Ось і двадцять п'ять літ минуло.

А спомин відроджує в пам'яті осінь 1943-го, розбурхані хвилі Дніпра, піщаний правий берег, грізне «ура!».

О 4.00 28 березня десант 2-го стрілецького батальйону в кількості 30 білців під командуванням гвардія капітана В. Дашко на трьох поїтонках направились до правого берега.

Односточно почала форсування в іншому місці десантна група 3-го стрілецького батальйону в гвардія капітана В. Сенторіна.

Сміливі непоміченими ступили на Правобережжя і зайняли плацдарм ширшиною два кілометри в районі села Кущеволівка.

Трохи пізніше гітлерівці помітили плашний вогонь. Білці мужливо відбили атаки, утримуючи плацдарм до підходу підкріплення.

І піднесли коровай...

Важко передати ті складні почуття, які охопили його, коли він підійшов до братської могили.

Важко передати ті складні почуття, які охопили його, коли він підійшов до братської могили.

Важко передати ті складні почуття, які охопили його, коли він підійшов до братської могили.

Важко передати ті складні почуття, які охопили його, коли він підійшов до братської могили.

Важко передати ті складні почуття, які охопили його, коли він підійшов до братської могили.

Важко передати ті складні почуття, які охопили його, коли він підійшов до братської могили.

Важко передати ті складні почуття, які охопили його, коли він підійшов до братської могили.

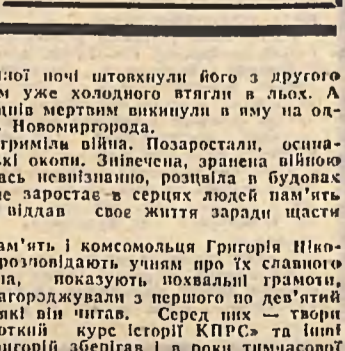
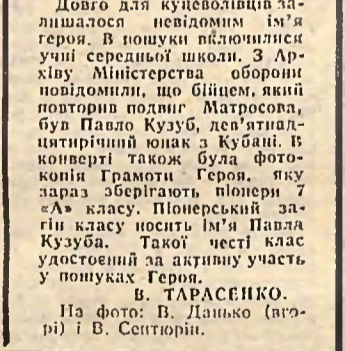
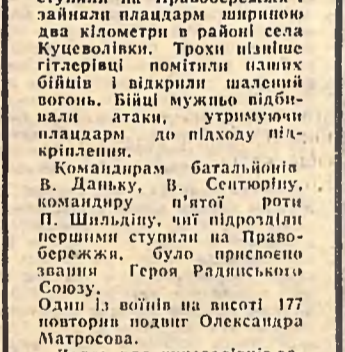
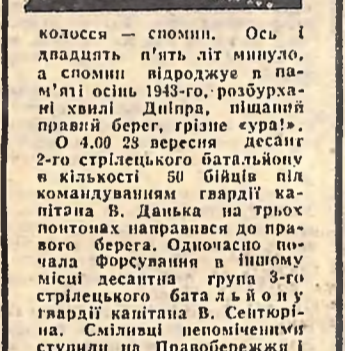
Важко передати ті складні почуття, які охопили його, коли він підійшов до братської могили.

Важко передати ті складні почуття, які охопили його, коли він підійшов до братської могили.

Важко передати ті складні почуття, які охопили його, коли він підійшов до братської могили.

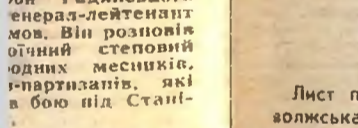
ПОЧАТОК БУВ ТАКИМ

Весну 1944 року Кіровоградщина зустрічала вільною. Останній населений пункт нашої області радо привітав визволителів і про їх далі на захід, добити фашистського звіра в його гнізді, майже ніпроку ступити від вихудів землі, майже ніпроку червоної землі, в жорстоких боях звільнили від ворожих ніст і села нашого краю.

Підписи до портретів: В. Дашко, В. Сенторін, Л. Грищенко.

«Спасибі за пам'ять!»

Лист прийшов з далекого російського міста Заволжська. Пише 73-річний пенсіонер Дмитро Васильович Семенов.

«Це мій син Іван, — пише батько. — Лейтенант, командир танка. В серпні 1942-го він закінчив танкову школу, в січні того ж року вже обороняв столицю нашої Батьківщини від гітлерівців.

Мені і мої дружині приємно, що на Кіровоградщині пам'ятають про Івана, високо цінять його подвиг.

Спасибі вам, юні друзі, за ту шану...» Дмитро Васильович висловлює впевненість, що молодь Кіровоградщини теж буде схожа на тих, хто віддав життя заради щастя інших.

На знімку: Іван Семенов.

зламати, нікому не перемогти. І в той же час вона ніжніша за квітку! Таким був і комсомолец Григорій Нікола. Він учився в багаточисельній школі, бачив перед очима свого будинку троянди, конвалії. Та ворог напав на рідну країну.

Григорій був самотнім і розчарованим. Він хотів вийти з села, але ніхто з його земляків не хотів вийти з села.

Григорій був самотнім і розчарованим. Він хотів вийти з села, але ніхто з його земляків не хотів вийти з села.

